

# SLOVENSKI NAROD.

zhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

## Razmere na Primorskem.

Z imenom barona Depretisa zaznamujemo njegovo preuzvišenost sedanjega gospoda cesarskega namestnika v Trstu; ob jednom pa spominja to ime na način sedanjega vladanja na Primorskem. Visoki gospod bil je rojen na Nemškem v Hamburgu kot sin ondašnjega avstrijskega konzula. Ni nam znano, ali se je tam navzel take ljubezni do nemščine, da jo z največjo in neugasljivo gorečnostjo podpira v večinoma slovanski kronovini, ali pa sodi, da bo njegov namestniški stol bolj trden, ako se kaže borilca za nemški jezik v slovanskem Primorju. Na vsak način je zelo čudno, da se prvi cesarski služabnik v deželi poteguje za upeljavo tujega jezika v našo mило domovino.

Nikakor ne moremo misliti, da bi bil presvitli cesar, ki je z nami, svojimi zvestimi otroci, govoril v slovenskem jeziku, ukazal svojemu služabniku, naj nas uči tujega jezika na vse pretege. Ako bi se nam bližala vojska z Nemčijo, imelo bi tako namestnikovo prizadevanje nekaj pomena; ali zdaj smo z Nemčijo v najtesnejši politični prijaznosti in zvezi, ki potrebo tujega jezika pri našem ljudstvu popolnoma izključuje. Potegovanje tržaškega namestnika za nemščino na Primorskem se na nobeno stran ne da zagovarjati. Tako potegovanje je nepedagogično (proti pravilom zdrave odgoje), nepolitično (ker daje povod, da se odgojujejo narodovi odpadniki, iz katerih prihajajo Oberdanki), negospodarsko (ker naklada ljudstvu nepotrebna bremena v denarji in času). To vedno in nepretrgano pokrivanje (protežiranje) nemškega jezika je napolnilo njegovo preuzvišenost z mržnjo proti primorskim Slovanom, katero je njegova preblagorodnost večkrat javno in v svoji lastnosti kot c. kr. namestnik izrazila, kakor je o tem ob svojem času poročala „Naša Sloga“ v Trstu in „Soča“ v Gorici. Ta mržnja se kaže tudi v tem, da, kjer se ne morejo upeljati nemške šole ali kjer se ne da uvesti v obstoječe šole nemški jezik, dopušča njegova preuzvišenost za slovenske

otroke italijanske šole, kakor se godi v Istri na premnogih krajih. Izgovarja se njegova preblagorodnost, da to zahtevajo dotične občine; mi pa vemo, da, ako bi hotel c. kr. namestnik, bi ravno tiste občine zahtevale slovanske šole. Take izjave so odvisne zaradi moči, katero uživa c. kr. namestnik, in zaradi uboštva, katero tare primorske Slovane, od visoke tržaške vlade in od njenih bogatih, posrebrnenih in pozlačenih privržencev.

Tržaška vlada se po našem mnenju ne trudi, da bi prišla prava narodova želja, prava volja, prava potreba na dan, ampak zdi se nam, da sestavlja program vladanja svojevoljno in ga potem, ko je že sestavljen, pošilja v potrjenje županstvu, krajnim in okrajnim šolskim svetom, deželnemu šolskemu svetu, deželnemu zboru in odboru, posredno tudi okrajnim cestnim odborom, volilcem v državni in deželni zbor, ljudskim učiteljem, šolskim ravnateljem in nadzornikom, včasih tudi višjemu in nižjemu duhovstvu.

Pri teh potrjevalcih je treba ločiti dvojno reč: notranje prepričanje in zunanje pričevanje. Prepričanja vlada ne more določevati; pričevanje pa zapisuje v svoje bukve, v katerih je življenje in smrt, kakor kdo zasluži z besedo in peresom.

Govoril bi polno resnico, kdor bi trdil, da primorsko šolstvo, primorsko uradovanje in sploh vse javno življenje na Primorskem, kolikor se nahaja pod uplivom tržaške vlade, je tako uravnano, da se slovanstvo duši in da se pod nemškim imenom širi italijanstvo in z njim irredentizem prav hude vrste. Nečemo trditi, da tržaška vlada nameruje ta uspeh, ampak smo prepričani, da jej gre v prvej vrsti le za to, da se slovanstvu ne pusti odduška, ali tega ne razumemo, kako je mogoče, da tržaška vlada uspeha svojega delovanja ne vidi, ali če ga vidi, kako da ne premeni svojega ravnanja. Po našem mnenju tako vladanje ne prinese koristi ni zvestim podložnikom Nj. Veličanstva, vrlim avstrijskim državljanom, ni državi, staroslavnej Avstriji, katere orel razpenja svoje mogočne peruti nad Adrijo. To

je, kakor smo rekli, naše prepričanje; če je krivo, naj se nam krivica dokaže; ali izreči ga smemo in ga moramo, ker kot prosti in polnopravni avstrijski državljani imamo to pravico po državnih temeljnih postavah in kot zvesti Avstriji si štejemo v dolžnost, da opozorimo na nevarnosti, ki izhajajo iz delovanja cesarskih in naših služabnikov, katere plačujemo.

Če javno izrečemo naše državljansko prepričanje, smo gotovi, da se ne pregrešimo zoper spoštovanje, katero smo gosposkam dolžni, ker njih dejanja so javna, se dajo pred sodnijo, če hočete, dokazati in se sodijo od vseh zavednih mož tako, kakor jih sodimo mi. Dasi se ne ujemamo z ravnanjem tržaške vlade, priporočujemo vendar poštenim Slovincem, da ji skazujejo dolžno čast in da izpolnjujejo njene pravične in postavne ukaze.

V dokaz, da je naša sodba javna sodba, navajamo možato postopanje naših poslancev: dr. Viteziča, g. Nabergoja, dr. Tonklija in drugih. Z bistrim spoznanjem in neustrašeno besedo so odkrivali in še vedno odkrivajo globoke rane, za katerimi hira pod sedanjo tržaško vladno politično in državljansko življenje na Primorskem. Na nekatere interpelacije omenjenih gospodov v poznamenovanem oziru vlada še sedaj ni odgovorila, dasi bi bil odgovor na vsako stran, če drugo ne, vsaj zanimljiv.

Dr. Tonkli je že pred leti z neusmiljeno logiko dejanj razkrival v državnem zboru načela sedanje tržaške vlade in kako se godi primorskim Slovanom sploh in goriškim Slovincem posebej. Pokazal se je resničnega zastopnika goriških Slovincem ne le, ker je bil pravilno od njih voljen, ampak tudi zato, ker je položaj goriških Slovincem razumel, ker ga je objavil, ker je zahteval, v vedni dotiki in v najožji zvezi s svojimi volilci, da se državne temeljne postavbe izpeljujejo tudi gledé goriških Slovincem. Dr. Tonkli je bil in je zastopnik prave, narodne, slovenske, goriške politike v njenih odnošajih do sedanje tržaške vlade. V baronu Depretisu je poosebljena sedanja tržaška vlada, ki prezira narodne

## LISTEK.

### Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

Maksim Maksimič.

(Dalje.)

Pečorinu prišel je naproti njegov sluga in mu dopovedal, da bodo brž nakladali, ter podal mu škatljičo s smodkami; ko je dobil nekaj povelj od svojega gospoda, odpravil se je urno, da preskrbi vse potrebno za odhod. Pečorin pa je zakuril smodko, zavezal kaka dva pota in usedel se na klop na drugo stran vrat. Zdaj vam hočem narisati njegov portret.

Bil je srednje velikosti, stegnen, lepo vzrasten, njegova široka pleča so kazala, da je trdnega života, sposoben prenašati vse težave potniškega življenja, premembe podnebja, da ga ne ugonobe niti razvratno življenje v stolicah, niti duševni viharji; pri njegovej oprasanej baržunastej suknji bila sta

sama spodnja dva gumba zapeta, tako se je videlo kakor sneg belo perilo, kar je kazalo rednega človeka; njegove umazane rokavice bile so kakor nalašč narejene za njegove majhne aristokratske roke, ko jih je snel, čutil sem se njegovim suhim in bledim prstom. Njegova hoja bila je ravnodušna in lena, in opazil sem, da ni mahal z rokami — verni znak neodkritosrčnega značaja. Sicer je pa to le moja lastna opazka, opirajoča se na moja lastna opazovanja in skušnje, a jaz nikakor nočem, da bi mi kar slepo verovali. Ko je sedel na klop, pripognil se je njegov život tako, kakor bi ne bilo nobene kosti v njegovem hrbtu. Vse njegovo obnašanje kazalo je neko nervoznost, sedel je kakor sedi Balzakova, tridesetletna koketka, na svojem naslonjači po utrudljivem plesu. Na prvi pogled bi mu ne bil prisodil čez tri in dvajset let, a če si ga bolje ogledal, prepričal si se, da jih ima trideset. Njegov smeh imel je nekaj lisičjega. Njegova koža bila je nežna, kakor kake ženske; njegovi belkasti lasje so se krivili že od prirode in lepo okroževali njegovo

bledo in lepo čelo, na katerem si pri natančnem opazovanju zagledal majhne gube, ki so se križale, in se gotovo bolj poznale, kadar je bil jezen, ali je kaj uznemirjevalo njegovo dušo. Dasi so bili njegovi lasje in obrvi bele, bile so pa njegovi brke črne — kar je pri človeku ravno tako nekaj posebnega, kakor pri belem konji črna griva in rep. Predno končam njegov popis, moram še povedati, da je imel malo potlačen nos, svitlobele zobe, rujave oči, o njegovih očeh pa moram spregovoriti še nekaj besed.

— Prvič se niso smijale, kadar se je on smejal! — ali še niste te posebnosti opazili pri nekaterih ljudeh? . . . to je znamenje spridenega značaja, ali pa globoke in neprestane žalosti. Izpod pol zaprtih trepalnic sijale so s fosfornim bleskom, če se sme tako reči. To ni bil izraz goreče duše ali prežive fantazije, ta blesk bil je podoben blesku brušenega jekla — blesčeč in hladen. Njegov pogled ni bil trajajoč, a presunljiv in nestrpiliv, puščal je neprijeten utis neskromnega vprašanja; komu bi se

pravice primorskih Slovanov; v dr. Tonkliji je posebljena politika goriških Slovencev, ki zahtevajo, naj se jim podelijo v dejanji pravice, ki so jim zagotovljene v državnih postavah. Z dr. Tonklijem se ujemata primorska narodna poslanca dr. Vitezić in g. Nabergoj; z njim se ujemata č. g. Klun in dr. Vošnjak; z njim se ujemajo vsi slovenski in slovanski poslanci, vsi Slovenci, pred vsem pa vsi primorski in posebej goriški Slovenci, ki se pošteno poganjajo za narodno stvar, in vsi pravični Goričani in Tržačani, tudi italijanske narodnosti.

Ko so se vršile te reči na Dunaji, so bili za barona Depretisa v Trstu hudi dnevi; njegov stol se je majal in pisarske duše so imele veliko opraviti. Potreben je bil namestniku zagovornik, pomočnik, rešitelj. Kdo bi mu bil mogel takrat bolje pomagati, ko goriški Slovenci, o katerih je dr. Tonkli trdil, da so tepeni? Ako bi bili hoteli goriški Slovenci izreči, da šiba, ki se je vila okoli njih telesa, ni šiba pokore ampak ljubezai, ali bi ne bil ostal dr. Tonkli na cedilu? ali bi ne bil ostal baron Depretis v Trstu? In glej! ni preteklo dolgo časa, že so prihajale v Trst deputacije in pisma iz Sežane, z Nabrežine, iz Bolca in drugih goriških krajev, ki so naznanjale gospodu namestniku, da je izbran od slovenskih občin častni občan. Kako veselje! kako radovanje, kako zadovoljen posmeh! Dr. Tonkli je mislil, da prisili Depretisa k drugi politiki, ali Depretisovi zvesti pristaši in služno osebje je drugače obrnilo. Depretis je nesel svoje diplome na Dunaj, se je opravičil in je prinesel goriškim Slovencem z Dunaja za plačilo podvojeni nemški jezik v ljudske šole in urade. Da je Depretis še v Trstu, krivi so Slovenci, ki vsled svoje dobrosrčnosti, popustljivosti in vsled sebičnosti ali šibkosti njih neposrednih predstojnikov so skazali zaupanje namestniku, pod katerim se jim godi v narodnem oziru huje, ko pod Gaskro in Auerspergom. Narod slovenski, ali vidiš, kako si postiljaš s svojo dobroto in kako ti postiljajo tvoji župani, ki ne gledajo vedno na tvoje najsvetejše narodne koristi, ampak najprej na vladino prijaznost? Voli za župane neodvisne, trdne može, ki se ne bodo tresli pred sapo uradnika, ki bodo ponosni na to, da so zastopniki občine, ki bodo zahtevali, da se narodove pravice spoštujejo, in se ne bodo poniževali, kjer smejo ravno stati. Zaveden in ponosen narod zahteva od uradnika, da izpolnjuje postavo. Kdor skazuje uradniku pokorno dušo tam, kjer bi smel tirjati, ni vreden, da zastopa občino, ker ne zna varovati njene časti.

Goriški Slovenci, ako hočete napredovati v narodnem, gospodarskem, političnem oziru, držite se trdno moža, ki se bojuje za Vas in za Vašo korist. Politična prašanja Vas bodo silila, da se odločite na jedno ali drugo stran; nasprotni gesli bosti: Tonkli — Depretis. Kdor pride k Vam, prašajte, ga, v čegavem imenu je prišel. S.

## Politični razgled.

### Notranje dežele.

V Ljubljani 8. februarja.

Včeraj končale so se skupne **ministerske konference** in ministri so se zopet razšli. O naj-

bil zdel morda predrzen, ko bi ne bil tako ravno-dušen in hladen. A to se je znabiti samo meni tako videlo, ker sem poznal nekatere podrobnosti njegovega življenja, na koga družega napravil bi pa bil morda čisto drugačen utis; ker pa vam ne bo pravil nikdo drugi o njem, morate biti zadovoljni s tem, kar sem jaz povedal.

Konji bili so že napreženi; zvonci so žvenklali, sluga naznanil je gospodu, da je vse pripravljeno, a Maksim Maksimič še ni bilo. K sreči zrl je Pečorin ves zamišljen na kavkaške gore, ter ni hitel na odhod. Stopil sem k njemu: „Ako malo počakate, videli boste starega prijatelja...“

— Oh, vsaj res! odgovoril je hitro: — pravili so mi že včeraj; no, kje pa je? — Ozrl sem se na trg in zagledal Maksim Maksimiča teči na vso moč... V dveh minutah bil je že pri nas, komaj je dihal in pot lil mu je curkoma po obrazu; kosmi sivih las, molečih izpod kape, prijeli so se mu čela; kolena so se mu tresla... hotel se je okle-

važnejših njenih podatkih se doslej toliko poizveda: Gradnje železnične proge Munkacz-Stryj spoznalo se je potrebno in ustanovitev dveh novih topniških polkov za zelo prikladno; kako naj se bodo stroški za to v prihodnjem budgetu nastavili, o tem se še obravnava. Verjetno je, da se ne bode ves znesek postavil v budget za leto 1884., kateri se bode začel že aprila meseca sestavljati. Konečno je še opomnje vredno, da je takoj v prvi seji grof Kalnoky izjavil ogrskim ministrom, da se je povodom navzočnosti ruskega ministra pl. Giersa na Dunaji dognalo popolno sporazumljenje v podonavskem vprašanju.

Profesor **Szujski**, član gosposke zbornice, znameniti poljski učenjak in pesnik, umrl je v ponedeljek v Krakovem. V njem zgubi krakovska stranka jednega najodličnejših članov in ondokajšnja akademija znanosti najmarljivejšega zastopnika zgodovinskega preiskovanja. Član gosposke zbornice postal je ranjki v januarju 1881. leta, pred leti bil je tudi državni poslanec in do zadnjega časa zastopnik veleposestva v gališkem deželnem zboru. Najznamenitejše njegovo pesniško delo je tragedija „Smrt Vladislava IV.“

Iz južne **Dalmacije** se poroča, da je namestništvo v gorenjih Poborih odredilo občno razoroženje in da se je to tudi že izvršilo. Vsem ustajnikom iz Krivošije, Ublji, Lepenic Orahovca in gorenjih Pobor, ki so pobegli v Črnogoro, so davčni uradi zaradi zaostalih davkov in sodnih stroškov zarubili zapuščena posestva, da se prodajo z zdražbo.

### Vnanje države.

V **Belgradu** je baje policija predse poklicala vse Črnogorce, kateri se nekaj časa sem mudé ondokaj, ter je vse one izterala, kateri se niso mogli izkazati z nujnim poslom. — Minister Garašanin je neki poklican iz Italije zaradi novih poročil iz Cetinja. — „Zastava“ prinesla je članek o princu Petru Karagjorgievič-u, v katerem se precej pikro izraža o namenu njegovega potovanja in kot doslednost za Srbijo navaja izrek, da z ljubeznijo naroda svojega ni propadla še nobena dinastija, nobena država.

Iz **ruske** stolice piše se „Pester Lloyd“ 2. februarja: „Jedva vrnil se je bil car Aleksander III. iz Gačine v Petrograd, določil je mu že „eksekutivni komitet“ ruskih revolucionarjev spomene, v kateri v novič zahteva izvršitev svojih terjatev. Spomenica ta poslala se je ob jednom tudi Tolstoju, Pobjedonoščevu in drugim dostojanstvenikom. Tiskana je lično na velinapir in nosi naslov: „Gossudarj!“ in podpis: „Imenem ruskoga naroda: Izpolnitelnyj komitet!“ V glavnih potezah slóve spomenica tako-le: Mi socijalisti in narodnici, ki smo zastopniki z despotijo zatrtga naroda ruskega in smo si stavili za- dačo, oprostiti svoj narod tega težkega in sramotnega iga, poslužiti se hočemo vsakeršnega, še tako strašnega in težavnega sredstva in ne bomo prej mirovali, dokler se ne ozira na terjatve ruskega naroda in ne pripozna njega pravica in sila v državi. Te terjatve ljudstva, v čegar imenu jih Tebi, gossudar, priobčujemo in njihovo izpolnitev do Tvojega kronanja pričakujemo, so: 1. Dovolitev in ustanovljenje stalnega ljudskega zastopa, kateri naj bi se volil svobodno, z občno volilno pravico in na pouk volilcev in kateri naj bi imel popolno pravomočje v vseh zadevah, raztezajočih se na celo državo. — 2. Obsirna avtonomija pokrajin, katera naj bi bila zagotovljena s prosto volitvijo vseh uradnikov, samostojnostjo kmetijskih občin in gospodarstveno neodvisnostjo ljudstva. — 3. Samostojnost kmetijske občine, mira, kot ekonomična in upravná celota. — 4. Ljudstvu naj se prilasti zemljišče. — 5. Naredbe, po kojih naj bi se vse tovarne in delavnice prepustile delavcem. — 6. Popolna svoboda vesti, svoboda

niti Pečorina okrog vratu, a ta mu je prav hladno-krvno podal roko. Stotnik stal je nekaj trenutkov, kakor bi bil okamenel, potem je pa prijel z obema rokama Pečorinovo roko: govoriti ni mogel.

— Jako me veseli, dragi Maksim Maksimič! No kako se kaj imate? rekel je Pečorin.

— A... ti... a vi... jecljaj je starec in posilile so se mu solze: — koliko let... koliko dnij... da kam pa?... — V Perzijo — in dalje...

— A tako brž... Počakajte še eno malo predragi!... Ali se ločiva tako hitro?... Koliko časa se nisva videla...

— Meni se mudi, Maksim Maksimič — odgovoril je.

— Moj Bog, moj Bog! kam tako hitite?... Koliko imam vam povedati... koliko vas vprašati... No, kaj? Odpovedali ste se tedaj od službe?... kako?... kaj ste delali sedaj?

besede, tiska, shodov, zadrug in volilnih agitacij. — 7. Občna volilna pravica brez kaknega utesenja glede stanu ali premoženja. — 8. Preustroj stalne vojske v teritorialno. — To so glavne terjatve ruskega naroda in to je tudi naš program, kojega se bomo na vsak način tako dolgo držali, da ga doženemo. To upamo storiti se z mirnimi sredstvi, če pa ta ne bi pomagala, segli bomo zopet k prejšnjim, k bodalcu in dynamitu...“ Spomenica konča potem z običajnim pretenjem smrti.

Danes ali jutri sestala se bode v Londonu **podonavska konferenca**. Razen pri tamkajšnjem dvoru akreditiranih poslanikov udeležili se je bodo še dr. pl. Plason za Avstrijo, Barrière za Francijo, Sanderson za Angleško, Revest za Italijo, Romanenko za Rusijo in Pencovici za Rumunijo. Delokrog te konference je že v vabilih angleške vlade natanko označen in obsega podaljšanje mandata evropskega donavskega komisijona, razširjenje njega pravosodja do Braile in določba tega, kar se je storilo za izpeljavo 55. člena berlinske pogodbe, zadevajočega poreško policijo na srednji Donavi. Rusija omenila bode Kilijsko zadevo najbrže pri priložnostnem vprašanju ter bode storila svojo pritrditev zavisno od pripoznanja njenih pravic na Kilijo. Ker se mora podaljšanje mandatov skleniti soglasno, bodo morale vlasti pripoznati pravice Rusije na pristje Kilije. Rusija baje ne namerava takoj baviti se z urejenjem tega pristja, želi samo, da se principijalno pripoznajo nje pravice do njega. Vlasti bodo temu najbrže pritrdile.

## Dopisi.

**Od Save** 7. februarja. [Izv. dop.] S strogo vestjo se prav ne strinja, če zgolj humanitarna društva skoro največji uspeh svojega delovanja v tem vidijo, če priredijo sijajno in časih še drago zabavo. Bralna društva, Čitalnice in morebiti še druga društva zgrešijo gotovo svoj namen, ako v letu družega ne priredijo, kakor nekaj dragih veselice, zlasti v pustnem času. Bralna društva in Čitalnice po Slovenskem bi morale v tem svoj ponos iskati, da podpirajo kolikor mogoče slovensko časopisje in slovensko literaturo, potem da goje petje in godbo ter da prirejajo gledališke igre. Vrlo osnovano in z uspehom delujoče bralno društvo slovensko imeti bi moralo vse slovenske časnike in pristopiti k vsem literarnim in glasbenim slovenskim društvom. Čvrsto bralno društvo imeti bi moralo slovensko narodno bukvarnico, iz katere bi si za jako nizko letnino splošno ljudstvo izposojevalo knjige in časopise. Slovenci moramo zdaj, ko smo toliko na vrhuncu, kolikor so bili prej nemškutarji (kjer se Slovenci gibljejo je to dejanska resnica), ozreti se v preteklost, kako so poslednji delovali. Kjer so obstali nemški „Lesevereini“, ondi so se pridno prirejale nemške igre, precej vro se je po nemško popevalo in imelo navadno le nemške časopise. Jednako delajmo zdaj mi Slovenci ter pospešujemo našo glasbeno in dramatično umetnost in najprej le našo knjigo, našo žurnalistiko, potlej pridejo še le na vrsto sijajne, drage veselice, krasne dvorane itd. Tudi se pri teh veselicah premalo gleda na to, da bi se vršil pogovor v domačem jeziku, da bi se plesi napovedovali v slovenščini itd. — Na levem bregu Save je pa v zadevi narodnih društev še slabše. Kako veselo bi bilo slišati, ako bi se n. pr. v Brežicah in Sevnici osnovala Čitalnice. Ali s štajerske

— Dolgčas prodajal! odgovoril je Pečorin ter se nasmehnil.

— Ali se še kaj spominjate vašega bivanja v trdnjavi? ... Lep kraj za lovca! ... Veste, vi ste bili strasten lovec in dober strelec... A Bela? Pečorin je obledel in obrnil se proč...

— Da, še se spominjam! rekel je in široko zazeval.

Maksim Maksimič prosil ga je, da bi ostal vsaj še dve uri. „Imeli bomo dobro kosilo,“ rekel je, „pripravil bom dva fazana: pili bomo katehinsko vino... se ve, da tukaj ni tako dobro kakor v Gruziji, vender je odlične vrste... Pogovorili se bomo kaj... Povedali mi boste, kako ste se imeli v Petrogradu... A?...“

— A jaz nimam ničesar povedati, dragi Maksim Maksimič... Prosim, nikar ne zamerite, moram iti... mudi se mi. Zahvaljujem se, da me niste pozabili, pristavil je in odtegnil roko.

Starcu zmračilo se je lice... bil je žalosten

strani prihajajo Kranjcem zgolj nemška vabila k veseljem, zdaj od kakih „Feuerberov“, zdaj od društva „Frohsinn“, pa spet od „Kapselschützengesellschaft“ itd. Le slovenskih vabil k veseljem narodnih društev ne dobimo. Morebiti pa drugo leto, ka-li?

**Iz Krškega** 7. februarja. [Izviren dop.] Današnji dopis ima obsegati našo pustno kroniko; to je sicer dopisniku neprijetna naloga, a kot vestni poročevalec se jej ne sme izogniti. Veselje, zabav, manjih in velikih, imeli smo vse polno v kratkem letošnjem pustnem času. Bralno društvo je priredilo 6./1. mali, 4./2. veliki ples in 6./2. maškerado; mestna uniformirana straža je imela 14./1. „Kränzchen“, a požarna straža 20./1. „venček“. — Vse te veselice so bile obilno obiskovane od strani meščanstva in uradništva; vse so bile lepo urejene: zlasti „sijajni“ ples bralnega društva je bil v resnici sijajen, toliko v oziru dekoracije dvorane in krasnih oprav plesalk, kolikor v oziru prirejanja plesa, zlasti kotilijona po g. O. in kadrilj po g. K. Poslednjima gospodoma in nekaterim gospodom odbornikom gre vsa čast in hvala za trud, ki so ga imeli pri dekoraciji in aranžiranju. — Posebno je bilo narodnjaku prijetno, v družbi narodnih mož videti tudi nekatere c. kr. uradnike, mej temi samega gosp. okrajnega glavarja; kajti v prejšnjih časih so se taki možje odtegovali veseljem, katere so prirejali Slovenci.

**Iz Velenja** 5. februarja. [Izv. dop.] Kdor je že potoval po lepi Šaleški dolini, videl je na obeh straneh bistre, iz Hude Ljuknje izvirajoče Pake, lepa polja, z rodovitnimi njivami, s krasnimi travniki, obsajenimi s sadonosnim drevjem in zlahtnimi vinskimi goricami, v katerih se je že marsikatera narodna slovenska pesen zapela. Dopadala mu je ta lepa dolinica in želel si je, postaviti si utico, da bi kratek čas svojega življenja preživel v prijetnej okolici mej vrlimi narodnjaki. A ko bi bival neko-liko časa tukaj, ugasnilo bi mu vse to veselje, kajti uvidel bi, da so tu v Velenji tako strastni nemškutarji, da Slovence kar videti ne morejo. Jaz ne vem zakaj in tega ne razumem, ker so vsi ti nemškutarji na slovenski zemlji rojeni in vzgojeni in ker so imeli vsi slovensko mater, od kod tedaj to nemštvo? Neki mož, čegar glava je vsled zadnjih volitev postala nekaj višjega, bil je pred nekoliko leti še Slovenec, odkar pa je se nasrkal tistega Vitanjskega duha in to od nekega gospoda, ki hodi brez dela okolu in pri kapljici rujnega vinca kaj rad zabavlja na Slovence, vsled znanja s tem gospodom postal je čisto nemški in nosi bolj po konci glavo, da bi vsakdo mislil, da je imenitnejši nego drugi tržani. Dokler je bil še navaden mož, premetaval je desetine po žepu samo z jedno roko, sedaj jih že premešava z obema rokama, da se je skoro nadejati mladih. A kjubu temu, da se prišteva Nemcem, mu manjka vendar še omike in izobraženosti, zlasti pa nekoliko več uljudnosti. Konečno naj še opomnim, da v naši Paki bivajo dvojne vrste živali, bistra

postrvica, ki željna pod grmičem ali ob kamenu pričakuje svojega živeža, in rak, ki koraka sedaj naprej, sedaj nazaj, kakor mu bolj kaže, kateri se prilaga bolj gospodi, za kmeta pa ni. Zato pustimo ga gospodu, mi narodnjaki pa ostanimo pri svojih jedilih.

## Občni zbor kranjskega obrtnega društva.

(Konec.)

Kupčijske zbornice svetnik in hišni posestnik g. Jernej Žitnik poroča o denarnem stanju društva, katero je za kratek čas obstanka res jako povoljno. Dohodkov bilo je pretečeno leto 452 gl. 50 kr., stroški za tiskovine in uredjenje društva seveda visoki, a vendar je ostalo premoženja 217 gl. 57 kr., katero je naloženo pri pomočnem obrtnem društvu pod načelništvom g. J. N. Horaka. Zbor jako pohvalno odobri poročilo društvenega blagajnika g. Žitnika ter izreče slednjemu za izvrstno poslovanje jednoglasno zahvalo.

Vrši se volitev udov v odbor na mesto izrabanih in bili so izvoljeni skoro jednoglasno g. g. Gust. Fischer, fabrikant sodavode in hišni posestnik; J. Potočnik, pekovski mojster in hišni posestnik, J. Brema, tesarski mojster in hišnik; J. Žitnik, kupčijske zbornice svetovalec, čevljarjski mojster in hišni posestnik; F. A. Supančič, klobučar in hišni posestnik in L. Widmajer, mizarjski mojster.

Ko se je volitev izvršila, poprime besedo tajnik g. M. Kunc in v res izvrstnem dovršenem govoru slika namen in delokrog obrtnih društev, posebno z ozirom na ljubljanske odnose.

Iz obširnega govora povzamemo sledeče jako resnične točke. Govornik g. Kunc pravi, da ako se vprašajo obrtniki v Ljubljani, kake so njihove potrebe, bodo gotovo vsi v protislovju z ono malo peščico, ki vedno naglaša in poudarja politične potrebe, soglasno izjavili, da obrtniki nimajo političnih skrbi, nego da so skrbi obrtnikov ljubljanskih popolnem, kolikor se njih obrti tiče, nepolitične. Nobeden obrtnik nema mej časom svojega delovanja političnih skrbi, pač pa jako veliko materialnih, katere ga vznemirjajo po dnevi in mu begajo po noči spanje. Ko bi se vprašali tisti časti lakomni obrtniški „kadetje“, kateri mislijo, da so predestinirani za državnoposlanska in županska mesta v glavnih mestih, posebno v Ljubljani, kaka so tista politična vprašanja, ki njih vznemirjajo, in zaradi katerih pridigujejo v jednomer boj proti vsem stanovom, potem ne bodo znali ravno ti gospodje protektorji obrtnega stanu, kakor se sami nazivljejo, nobenega odgovora, ampak bodo — molčali! (Občno pritrdjevanje.) Ko so ti politični rovarji koncem lanskega leta sklicali ljudski shod, udeležil sem se ga tudi jaz, da bi slišal, kako bodo razvili svoj politični program. A ti patentirani obrtniški politikarji niso niti črhnilo o politiki, nego politično resolucijo, katero sem stavil jaz za občno volilno pravico, so zavrgli, da ni bila sprejeta. Upati

je, da se tem gospodom ne bode več posrečilo, da bi obrtnike hujskali k sovraštvu proti drugim stanovom, sosebno ob času, ko mu je simpatij in podpore vseh stanov jako potreba. Ako se pomisli, da je imel kranjski obrtni stan svoje zastopnike skoro v vseh raznih zastopih, v deželnem zboru, v kupčijski zbornici, v mestnem zastopu, in da jih še ima, in se primeri s tem državnim zbor, v katerem sedi eden sam obrtnik: vidi se, da smo na Kranjskem dosti na boljsem. A vendar je državni zbor sklenil obrtnikom tako koristno postaviti in tudi od ljubljanskih političnih rovarjev tolikanj črteti doktorji glasovali so za njo. Ako obrtniški stan tirja, da se ozira na njegove koristi, ne sme vendar nikakor zahtevati, da bi on nadvladal vse druge stanovne. V mejsobnem delovanju kaže se napredek in obrtni stan ima največ interes z vsemi drugimi stanovi živeti v miru in prijaznosti. Tisti pa, katerim služi ime obrtnika za rovarsko politiko, tisti zlorabijo obrtnike.

Obrtni stan v Ljubljani se ni nikdar brigal za svoje koristi, dokler se ni ustanovilo obrtno društvo. Namestu da bi bili drug družemu pomagali s tem, da bi rabili pri izdelovanju razne iznajdbe in napredke, in tako se branili proti izgubam v kupčiji, škodovali so drug družemu. Obrtni stan se hoče razcepiti in v dedšino bi se delili socijaldemokrati in tovarnarji.

Obrtni stan bi zanaprej obstajal samo iz čevljarjev in krojačev, kateri bi krpali, vse drugo bi oskrbel kapital: to je bilo, ni še dolgo tega, v Avstriji gospodarstveno načelo. A v pravem času se prišel je preobrat. Obrtnija se je zdramila in neče, da bi bilo žrtveno jagnje velikega kapitala, da bi se obrtnik popolnem nadomestil po mašinah.

Tudi država ima velik interes, da se vzdrži obrtni stan kot srednji stan, sedaj smemo upati da obrtni stan ne bode samo mesta, katera poseda, pridržal, nego še boljših pridobil. A delati je treba. Ako se tudi ne izpolnijo vse nade, treba je gledati zmirom na namen.

Obrtni stan je v kratkem času, kar se je začel za svoje koristi oglašati, več dosegel, kakor je smel kedaj upati, obravnave v državnem zboru, katere so se vršile zadnji čas, so zato najboljše spričevalo. Ko bode stopila obrtna postava v praktično veljavo, tedaj bode naša naloga, da si stanje zboljšamo in zato je ravno obrtno društvo pravi predboritelj.

Pri obrtniku ne bode šlo za to, da bi naskakoval pošteno konkurenco, nego bojevati se mora proti nepoštenosti. To pa se ne posreči posamičnemu, pač pa zamore to skupnost.

Govornik potem razjasnuje, kako zamore obrtno društvo pri vseh teh vprašanjih koristno delovati, da se napravijo oddelki po rokodelstvih in podružnice, da dela potem vsa obrtnija skupno in konča svoj govor mej občnim odobravanjem.

Odbor je v seji zadnji ponedeljek izvolil predsednikom kupčijske zbornice svetovalec, tiskarja g. A. Kleina, njega namestnikom stavbenega mojstra

in jezen, a skušal je skriti to. „Pozabil“, jecljal je; „jaz vas nikdar ne pozabim... No, Bog z vami... Ne, nisem mislil, da vas bom videl tacega.“

— No, dobro, dobro! rekel je Pečorin in ga objel po prijateljski... mari nisem več tisti?... Vsak greva svojo pot... Ali se vidiva še kedaj — Bog ve!... Ko je govoril to, sedel je že v kočiji in voznik je že prijemal vajeti.

— Počakaj, počakaj! zakričal je na jedenkrat Maksim Maksimič in zgrabil za vratica kočije: skoro bil bi pozabil... Pri meni bili so ostali vaši papirji, Gregor Aleksandrovič... vlašim jih vedno seboj... nadejal sem se najti vas v Gruziji, a Bog je dal, da sva se tukaj sešla; kaj hočem narediti z njimi?

— Kar hočete! odgovoril je Pečorin — Z Bogom...

— Tako, v Perzijo greste?... kdaj se vrnete? upil je Maksim Maksimič za njim.

Kočija bila je že daleč, Pečorin dal je z roko znamenje, katero mogli bi tolmačiti takole: vi žalujete, čemu neki!

Ni se že več slišalo niti žvenkljanje zvoncev, niti ropotanje koles, a ubogi starec stal je še vedno na istem mestu in gledal po cesti, koder je odrdrala kočija.

„Da,“ rekel je nakonec, prizadevaje se kazati kolikor mogoče ravnodušnega, da so mu rosile solze od jeze in žalosti trepalnice: — „da bila sva prijatelja — no kaj je prijateljstvo v današnjih časih!... Kaj sem mu jaz mari? Jaz nisem bogat, nimam visoke službe, tudi po letih se ne ujemava... Lej ga, kakšen gizdalin je postal, ko je bil nekaj časa v Petrogradu... Kakšna kočija!... koliko rečij...“ te besede bile so z nekim ironičnim smehom govorene. „Povejte mi no,“ rekel je obrnivši se k meni: „kaj vi mislite o tem? po kaj ga vrag vleče v Perzijo?... Smešno, za Boga, zares smešno je to!... Da, jaz sem že davno rekel, da je veteranjak, na katerega se ni zanašati... Da, žal mi je vendar zanj, ker bo slab konec storil... Vsaj ni mogoče drugače... Večkrat sem že rekel, da nima sreče, kdor zapušča stare prijatelje!...“ In obrnil se je proč, da bi skril notranjo razburjenost, ter korakal

je okrog svojega voza, kakor bi ogledoval kolesa, in solze zalivale so mu oči.

— Maksim Maksimič, rekel sem mu stopivši k njemu, kakšne papirje pustil je pa vam Pečorin?

— E, Bog ve, kakšne? nekake zapiske...

— Kaj boste naredili z njimi?

— Kaj? Več jih bom podelati v patrone.

— Dajte jih rajši meni.

Pogledal me je čudeč se in mrmral nekaj skoz zobe, potem je pa začel riti po kovčegu; izvlekel je ven jeden zvezek, vrgel ga s preziranjem na tla; tako družega, tretjega... in desetega: meni se je ta jeza zdela otročja in neumna, a miloval sem ga.

— Tu so vsi, rekel je: čestitam vam, da dobite tak zaklad...

— Ali smem jaz storiti z njimi, kar hočem?

— Makari če jih ponatisnete v časnikih. Kaj je to meni mari?... Ali sem jaz morda njegov pobratim ali sorodnik?... Res sva bivala dolgo vkupej pod jedno streho... A s kom še nisem vkupe živeli... (Dalje prih.)

g. F. Zupančiča, tajnikom g. M. Kunca, blagajnikom J. Žitnika, tajnika namestnikom g. F. Majerja.

## Domače stvari.

— („Narodni dom“) vzbudil je tudi mej dalmatinskimi Slovani nepričakovano zanimanje; dokaz temu je precejšnje število srečkov, ki so se poslale tam bivajočim Slovincem in ki so jih vrli Dalmatinci že skoraj popolnoma pokupili.

— (Jour fixe) literarnega in zabavnega kluba bode zopet v soboto 10. t. m. ob 8. uri zvečer pri Tavčarji.

— (Sokolova maskarada) na strelišči donesla je 907 gld. kosmatega dohodka.

— (V Tupaličah na Gorenjskem) sklenili so rodoljubi, kakor povzamemo zasobnemu listu, osnovati si „bralno društvo“. Vrlo dobro!

— (Iz Radovljice) se pritožuje naročnik, da tam nemškutarija še vedno cvete in da se naredba pravosodnega ministra glede ravnopravnosti našega jezika kaj malo ali pa nič v poštev ne jemlje. Snuje se v Radovljici tudi požarna bramba, a zaradi komande, bodi-li slovenska, ali nemška, se še ni doseglo porazumljenja. Dopisnik nam je obljubil, da nam v tej zadevi natančneje poroča, zlasti pa, da nam našteje tiste gospode, ki se poganjajo za nemščino, katere je na Gorenjskem ravno toliko treba, kolikor slovenščine v Berlinu.

— (Katoliško podporno društvo v Celji) razpošilja poročilo o četrtem letu svojega obstanka od 1. januarja do 31. decembra l. leta. Dohodkov bilo je 3071 gld. 52½ kr., stroškov pa 2762 gl. 16 kr., tedaj preostanka 309 gl. 36½ kr., vse premoženje pa iznaša 2318 gl. 27½ kr., ustanovnikov, ki odrajtajo vsaj 40 gl., šteje društvo 42, rednih udov, ki plačujejo po 2, 3, 4, 5, 10 ali več goldinarjev, pa 195; razen teh pa še 94 podpornikov. Trirazredno dekliško šolo, katero vzdržuje to društvo, obiskovalo je 207 deklet, vrhu tega pa je hodilo še 20 odraslih deklin v šivalno in se učilo ženskih ročnih del. V nedeljsko šolo hodi 25 odraslih deklin.

— (V Štajerske) je 149 odvetnikov. V Gradci 61, v Mariboru 10, v Celji 7, v Ptuiju 7.

— („Slovenische Volkslieder aus Untersteiermark“) — slovenske narodne pesni iz spodnje Štajerske — pod tem naslovom na haja se v peti številki priloge dunajske „Reforme“. „Slavische Rundschau“ sedmero iz slovenščine v nemščino prevedenih pesnij. Pesni so dekliške; 1. in 2. brez naslova, 3., 4., 5. in 6. imajo naslov „Verlassen“, 7. pa „Am Bache“. Priobčene so brez prelagateljevega imena. Iz prav zanesljivega vira sem izvedel, da je gori imenovane pesni prevel g. Igo Kaš, rojak štajerski, ki je nedavno v istem listu več S. Gregorčičevih pesnij v izvrstnem nemškem prevodu priobčil. Uredništvo lista „Reforme“ brani še več J. Kaševih prevodov, zlasti S. Gregorčičevih pesnij, katere bodo tudi ob priliki prišle na dan. — Obžalovati je le, da se je za dobro uredovano „Reformo“ s prilogo „Slavische Rundschau“ do zdaj komaj nekaj čez 200 naročnikov oglasilo. Nekateri Slovani še zmirom naročujejo nemške liste, ki so Slovonom sovražni, listi pa, ki so pisani v slovenskem smislu, se pa ne podpirajo. Dobro bi bilo, da bi slovanski krogi bolj odločni bili, nego so, in da bi v gostilnah in kavarinah zahtevali liste, ki so pisani v nam prijaznem smislu.

## Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 7. februarja. Vojni minister Bylandt prevzel je zopet svoje uradne poslove.

Pariz 7. februarja. V senatnem odseku zagovarjala sta vojni in pravosodni minister zborniški načrt zakona o pretendenti. Odsek določil je potem glavne črte zanikajočega poročila, katero bode Allon uredoval, komisiji izročil in v jutrnji polnej seji predlagal. Zahtevala se bode takojšnja obravnava, a odložila se bržkone na petek. Za gotovo se domneva,

da se predlog zavrže; v tem slučaju bi odstopil kabinet in bi se sestava novega kabineta izročila Ferry-ju.

## Razne vesti.

\* (Na dvornem plesu v Petrogradu) imela je princesinja Šeremetjeva briljantni kinč, katerega vrednost se je cenila na 1.400.000 rubljev.

\* (Promet avstrijskih časnikov leta 1882.) O obsežu našega časnikarstva je težavno dobiti zanesljivih podatkov, ker časniki število svojih naročnikov ravno tako prikrivajo, kakor ženske svojo starost. Kar imamo v tem gotovosti, dobimo jo samo po uradu za časnikarske koleke. Po poročilih tega urada bilo je skupno število vseh političnih časnikov za prvo polovico leta 1882. — 54.603.386 izvodov, tedaj na dan 350.000 izvodov. Največ časnikov izhaja v Dolenjo-Avstrijske, 34.093.392 eksemplarov v pol leta, tedaj na dan 200.000 izvodov, potem pride Češka z 10.149.565, Štajerska z 2.145.618, Moravska z 1.926.905, Primorska 1.617.932, Gorenja Avstrija 1.330.622, Galicija z 1.231.457 izvodov. Ta dežela ima tedaj z ozirom na velikost in število prebivalstva najmanjši promet. V primeri s prejšnjim letom pomnožil se je promet časnikov za 5.133.793 izvodov, tedaj za več nego 11 odstotkov. Število inostranskih časnikov pa se je za 80.590 iztisov zmanjšalo. Največ inostranih časnikov prihaja v Dolenjo Avstrijo, namreč 250.000, v Češko 140.000, v Galicijo 85.710 izvodov.

\* (Ženska emancipacija). V Parizu izhaja bonapartistični list „Petit Corporal“, katerega stavijo izključno le ženske. V tiskarni nastavljenih je dvanaest mladih delavk, ki s posebno spretnostjo stavijo list. Tudi korektor je ženska. Treba samo še ženskega uredniškega osobja in emancipacija bila bi popolna.

\* (Zjedinjene države) v Ameriki napredujejo z velikanskimi koraki v narodno-gospodarskem oziru. L. 1870 imele so 5.922.471 poljedelcev, l. 1880 pa 1.710.000. V obrtnih zavodih plačalo se je l. 1870 delavcem 378.878.966, leta 1880 pa že 1.500.000.000 dolarjev. L. 1800 cenilo se je vse premoženje Angležke na 9000 milijonov dolarjev, ono Zjedinjenih držav na 1000 milijonov dolarjev. L. 1880 bil je ves imetek Angležke vreden 44.000 milijonov dolarjev, imetek Zjedinjenih držav pa 55.500 milijonov dolarjev. Zjedinjene države so tedaj najbogatejša dežela na svetu.

## Poslano.

Odgovor na izjavo c. kr. višjega državnega pravdnistva v Gradci zaradi oddaje kruha na ljubljanski Grad.

Kruh kaznencev na ljubljanskem Gradu je tako izvršten, da ga mečejo v stranišča in na dvorišča, da ga lahko najdeš v vseh predalih in omarah v delalnicah in da neka žena, ki ga ceno kupuje, prav uspešno krmi in debeli z njim svoja — praseta. Kruh ljubljanskih pekov je menda vender-le bolji, kaj mislite gospod dr. E.?

Več pekovskih mojstrov.

Listnica upravnistva: „Goražda“: Plačano do konec junija t. l.

## Umrli so v Ljubljani:

V deželnej bolnici:

2. februarja: Gregor Remškar, gostač, 50 let, za Apoplexia cerebri. — Marija Cujčič, gostija, 28 let, za jetiko. — Ivana Šušteršič, delavka, 25 let, za jetiko. — Marija Pirman, delavka, 40 let, za vnetjem trebušne kožice.

Pri Slovni: suparič iz Zadra. — Fabiani iz Zagreba. — Jurisovic iz Grada. — Schadelech iz Trsta. — Pri Matiči: Leeb z Dunaja. — Liningier iz Maribora. — Klein z Dunaja. — Hammer iz Trsta. — Löwy z Dunaja. — Pri avstrijskem cesarji: Dragostin iz Goice. — Pri bavarskem dvoru: Vatrov iz Trsta. — Puchec iz Celovca.

Tuji:  
7. februarja.

Naravno, zlatorumeno, najuspešnejše  
**ribje DORSCH olje.**

Samo ob sebi in naravno iz ribjih jeter tekoče zlatorumeno ribje olje je najuspešnejši lek, kakor to mnogostransko potrjuje izkušnja najspretnejših zdravnikov in dobri glas tega leka širi se dan na dan po sijajnih uspehih, ki so se z njim doznali.

Izredno dobro deluje pri: škrofeljnih, jetiki, spuščanjih, bezgavkah itd. Jedna mala steklenica 60 kr.; dvojno toliko le 1 gld.

To ribje olje prodaja in razpošilja

lekarna Jul. pl. Trnkoczy-ja „pri samorogu“,  
v Ljubljani, Mestni trg št. 4.

## Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

**Barometer:** Stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu srednje in le za 0-76 mm. višje, kot srednje stanje sploh; znašalo je namreč 736-06 mm. in je bilo samo v sredo in četrtek podnormalno. Najvišje srednje stanje, za 7-85 mm. nad normalom, je bilo v ponedeljek; najnižje, za 7-48 mm. pod normalom, v četrtek; razloček mej maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 15-33 mm. Tudi stanje sploh je bilo 13krat nadnormalno in le 8krat podnormalno; najvišje, za 9-30 mm. nad normalom, v ponedeljek zjutraj; najnižje, za 8-84 mm. pod normalom, v četrtek zjutraj; razloček mej maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 18-14 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 4-34 mm., je imela sredo; najmanjši, za 0-70 mm., nedelja.

**Thermometer:** Srednja temperatura pretečenega tedna je znašala + 2-5° C., to je za 3-6° C. nad normalom, in je bila samo v ponedeljek podnormalna. Najvišja, za 8-2° C. nad normalom, je bila srednja temperatura v nedeljo; najnižja, za 1-2° C. pod normalom, v ponedeljek; razloček mej maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 9-4° C. Tudi temperatura sploh je bila le 2krat podnormalna; najvišja, za 9-7° C. nad normalom, v nedeljo opoldne; najnižja, za 9-1° C. pod normalom, v ponedeljek zjutraj; razloček mej maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 18-8° C. Največji razloček v stanji jednega dne, za 13-2° C., je imela temperatura v ponedeljek; najmanjši, za 2-0° C., v petek.

**Vetrovi** pretečenega tedna so bili precej slabotni in tudi malo spremenljivi; prevladovali so južni in zahodni močno na vzhodni. Največkrat, po 7krat, sta bila „zahod“ in „jugozahod“, 4krat „brezvetrije“, 3krat „vzhod“.

**Nebo** je bilo razen 1krat vselej „popolnem oblačno“ in le 1krat „deloma jasno“.

**Vreme:** Pretečeni teden je imel 4 deževne, oziroma snežne dneve, v katerih je palo za 45-90 mm. mokrine.

## Dunajska borza

dné 8. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

|                                                      |              |      |
|------------------------------------------------------|--------------|------|
| Papirna renta . . . . .                              | 77 gld. 80   | kr.  |
| Srebrna renta . . . . .                              | 78 „ 30      | „    |
| Zlata renta . . . . .                                | 96 „ 70      | „    |
| 5% marčna renta . . . . .                            | 92 „ 50      | „    |
| Akcije narodne banke . . . . .                       | 826 „ —      | „    |
| Kreditne akcije . . . . .                            | 294 „ 10     | „    |
| London . . . . .                                     | 119 „ 65     | „    |
| Srebro . . . . .                                     | — „ —        | „    |
| Napol. . . . .                                       | 9 „ 50       | „    |
| C. kr. cekini . . . . .                              | 5 „ 63       | „    |
| Nemške marke . . . . .                               | 58 „ 50      | „    |
| 4% državne srečke iz l. 1854 . . . . .               | 118 „ 30     | „    |
| Državne srečke iz l. 1864 . . . . .                  | 171 „ —      | „    |
| 4% avstr. zlata renta, davka prosta . . . . .        | 96 „ 70      | „    |
| Ugrska zlata renta 6% . . . . .                      | 118 „ 65     | „    |
| „ „ 4% . . . . .                                     | 86 „ 90      | „    |
| „ papirna renta 5% . . . . .                         | 85 „ 60      | „    |
| 5% štajerske zemljišč. odvez. oblig. . . . .         | 103 „ —      | „    |
| Dunava reg. srečke 5% . . . . .                      | 100 gld. 114 | 75 „ |
| Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi . . . . .   | 118 „ —      | „    |
| Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice . . . . . | 98 „ 50      | „    |
| Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice . . . . .  | 104 „ 75     | „    |
| Kreditne srečke . . . . .                            | 100 gld. 170 | 50 „ |
| Rudolfove srečke . . . . .                           | 10 „ 20      | 30 „ |
| Akcije anglo-avstr. banke . . . . .                  | 120 „ 118    | 75 „ |
| Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . . . .          | 220 „ 25     | „    |

Pri založniku Konst. Tandler-ji v Gradci in pri vseh trgovinah za muzikalije

dobi se:

„Veteranska koračnica“,

(cena 55 kr.) in

(68—2)

„Vrtnica“,

(cena 50 kr.), založil Fran Jurković.

## Oznanilo.

Slavna c. kr. deželna vlada v Ljubljani je z ukazom od 6. januarja 1883 št. 11.141 dovoliti blagovolila, da se semenj, koji je sicer vsako leto na ponedeljek po Tihi Nedelji v Rovtah, letos preloži na 20. dan marca.

Županstvo Rovte,

dné 30. januarja 1883.

(69—2)

J. Petkovšek.